

**PUHE VKP(b):n MOSKOVAN KOMITEAN
JÄRJESTÄMÄSSÄ V. I. LENININ 50-VUOTISPÄIVÄLLE
OMISTETUSSA KOKOUKSESSA ¹¹¹
HUHTIKUUN 23 pnä 1920**

(Myrskyisiä suosionosoituksia.) Toverit! Minun on tietenkin ennen kaikkea kiitettävä teitä kahdesta seikasta: ensiksikin niistä tervehdyksistä, joita olen saanut tänään, ja toiseksi vieläkin enemmän siitä, ettei minun tarvinnut kuunnella juhlapuheita. (Suosionosoituksia.) Arvelen, että saamme kenties tällä tavalla vähitellen, vaikka emme tietenkään heti, kehitellyksi merkkipäivien juhlimistavan, joka on sopivampi, kuin se, mitä on noudatettu tähän asti käytännössä ja mikä on antanut väliin aihetta ihmeteltävän hyvälle pilakuville. Tässä on yksi sellainen erään huomattavan taiteilijan piirtämä ja tämänkaltaisia juhlallisuuksia kuvaava pilakuva. Sain sen ja samalla erittäin ystävällishenkisen kirjeen tänään, ja koska toverit ovat olleet niin ystävällisiä, että ovat säästäneet minua juhlapuheilta, niin annan tämän pilakuvan kaikkien katseltavaksi siinä tarkoituksessa, ettei meidän tarvitsisi vastaisuudessa osallistua tämäntapaisiin juhlallisuuksiin.

Edelleen haluaisin sanoa muutaman sanan bolshevikki-puolueen nykyisestä tilasta. Tähän ajatukseen minut johdattivat erään kirjailijan 18 vuotta sitten, vuonna 1902 kirjoittamat rivit. Tämä kirjailija on Karl Kautsky, josta olemme nyt joutuneet ottamaan tavattoman jyrkästi eron ja jota vastaan on nyt taisteltava, mutta joka oli aikaisemmin Saksan opportunistimia vastaan käydyssä taistelussa proletaarisen puolueen johtajia, ja jonka kanssa olimme joskus yhteistyössä. Bolshevikkeja ei silloin ollut, mutta kaikki, joista sittemmin tuli bolshevikkeja ja jotka olivat yhteistyössä hänen kanssaan, pitivät häntä suuressa arvossa. Tämä kirjailija kirjoitti silloin, v. 1902: „Nykyään” (päinvastoin kuin vuonna 1848) „on syytä olettaa, että paitsi sitä, että slaavilaiset ovat astuneet vallankumouk-

sellisten kansojen riveihin, myös vallankumouksellisen ajattelun ja vallankumouksellisen toiminnan painopiste alkaa yhä enemmän siirtyä slaavilaisten puolelle. Vallankumouksen keskus siirtyy lännestä itään. XIX vuosisadan alkupuolella se oli Ranskassa, toisinaan Englannissa. Vuonna 1848 myös Saksa astui vallankumouksellisten kansojen riveihin... Uusi vuosisata alkaa tapahtumilla, jotka panevat ajattelemaan, että vallankumousliikkeen keskus tulee edelleenkin siirtymään, siirtymään nimenomaan *Venäjälle*... Venäjä, joka on saanut paljon vallankumouksellisia herätteitä Lännestä, on nyt ehkä itse valmis olemaan sille vallankumouksellisen tarmon lähteenä. Venäjän kiihtyvä vallankumouksellinen liike saattaa hyvinkin osoittautua parhaimmaksi keinoksi, jonka avulla voidaan hävittää se selkärangattoman poroporvällisuuden ja pikkutärkeän politikoimisen henki, joka alkaa levitä riveissämme, ja saada jälleen leimahtamaan kirkkaana liekinä taisteluhalu ja kiihkeä uskollisuus suurille aatteillemme. Venäjä on jo aikoja sitten lakannut olemasta pelkkä Länsi-Euroopan taantumuksen ja absolutismin linnake. Asia lienee nyt aivan päinvastoin. Länsi-Eurooppa on muuttumassa Venäjän taantumuksen ja absolutismin linnakkeeksi... Venäjän vallankumoukselliset olisivat ehkä jo aikoja sitten tehneet selvän tsaarista, ellei heidän olisi pitänyt samanaikaisesti taistella myös sen liittolaista — Euroopan pääomaa vastaan. Toivomme, että tällä kertaa he onnistuvat saamaan voiton kummastakin vihollisesta ja että uusi „pyhä allianssi” romahtaa edeltäjiään nopeammin. Mutta päättyköönpä Venäjän nykyinen taistelu miten tahansa, ne marttyyrit, joita tämä taistelu vaatii valitettavasti liikaakin, eivät suotta uhraa henkeään ja onneaan. Ne hedelmöittävät yhteiskunnallisen kumouksen oraat koko sivistysmaailmassa, panevat ne kasvamaan rehevämmin ja nopeammin. Vuonna 1848 slaavilaiset olivat paukkuvana pakkasena, joka tuhosi kansan kevään kukkaset. Kenties heidän osanaan on nyt olla sinä myrskynä, joka murtaa taantumuksen jään ja tuo vastustamattomasti tullessaan kansoille uuden, onnellisen kevään”. (*K. Kautsky*. „Slaavilaiset ja vallankumous”. „Iskra” 1902, № 18, maaliskuun 10 pnä.)

Näin kirjoitti 18 vuotta sitten Venäjän vallankumousliikkeestä huomattava sosialisti, jonka kanssa meidän on nyt

pitänyt katkaista välimme niin jyrkästi. Nämä sanat tuovat mieleeni ajatuksen, että puolueemme voi nyt joutua ehkä hyvinkin vaaralliseen asemaan — nimittäin ylpistyneen henkilön asemaan. Sellainen asema on melko nolo, häpeällinen ja naurettava. On tunnettua, että poliittiset puolueet ovat ennen vastoinkäymisiä ja rappeutumista olleet hyvin usein sellaisessa asemassa, jossa näillä puolueilla on ollut mahdollisuus ylpistyä. Todellakin, ne Venäjän vallankumoukseen perustetut toiveet, jotka esitin nykyisen pahimman vihollisemme sanoilla, ovat tavattoman suuria. Kaikki loistavat menestykset ja loistavat voitot, joita meillä on tähän asti ollut,— nehan on saavutettu oloissa, joissa perusvaikeuksia ei vielä voitu voittaa. Ne on saavutettu oloissa, jolloin tehtävänämme oli sotia, taistella mitä pahimpia, mitä elinvoimaisimpia tilanherrain ja tsaarin, kenraalien taantumusvoimia vastaan; näin ollen sen taistelun järjestämisen tehtävät, jota käydään pikkuporvarillisen alkuvoimaisuuden, pirstoutuneisuuden ja hajanaisuuden jokapäiväistä arkista ilmenemistä vastaan, s.o. kaikkea sitä vastaan, mikä vie takaisin kapitalismiin, ovat lykanneet tuonemmaksi niitä tehtäviä, jotka muodostavat sosialistisen kumouksen olemuksen. Näiden tehtävien täyttämisen on lykkäytynyt tuonemmaksi sekä taloudellisessa että poliittisessa mielessä: meillä ei ole ollut mahdollisuutta käydä tositeolla niihin käsiksi. Sen vuoksi kaikkien bolshevikien on sekä yksilöllisesti että yhtenäisenä poliittisena puolueena otettava erikoisesti huomioon se vaara, josta muistuttavat meitä ylempänä esitetyt sanat. Meidän tulee käsittää, että puolueemme viimeisen edustajakokouksen päätökset on hinnalla millä hyvänsä toteutettava käytännössä, ja se merkitsee, että meitä odottaa suunnaton työtaakka ja että on tehtävä paljon enemmän työtä kuin mitä tähän asti on pitänyt tehdä.

Sallikaa minun lopettaa puheeni toivomukseen, ettemme millään tavoin saattaisi puoluettamme ylpistyneen puolueen asemaan. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Lyhyt selostus julkaistu huhtikuun 24 pnä 1920
„Pravda” lehden 87. numerossa*

*Julkaistu kokonaisuudessaan lokakuussa 1920 kirjassessa:
„Vladimir Iljitš Uljanov-Leninin
50-vuotispäivä (1870—huhtikuun 23.—1920)”*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*